

(Ja! Ja! Hør! Hør! Formanden ringer); ja, jeg troer virkelig, at Folkethinget med ligesaa stor Kollighed kan støtte sig til den samme Dom, og jeg skal tillade mig at bevise for den ærede Minister, at han idetmindste eengang, ved saaledes at paaberaabe sig den kommende Tid, har faaet Uret, medens vi havde Ret. Han har nemlig sagt i forrige Session, saaledes som det kan læses i Folkethingstidenden for sidste Session Spalte 3472, „at det, som maatte ønskes, det var, at man vilde have den Tillid til Regjeringen, at den vilde paa en til Forholdene svarende Maade, haandhave alle væsentlige constitutionelle Rettigheder i Fællesforfatningen“ og tilføiede han „der behøves virkelig en Tillid for at troe det, og den Tillid veed jeg nok ikke er her tilstede, men i en tilkommende Tid vil man domme anderledes end for nærværende Tid.“

Nu er den Tid, hvortil Hans Excellence dengang sigtede, kommen, nu har Hans Excellence medunderskrevet det Actstykke, der indeholder den saakaldte Fællesforfatning, hvori ikke en eneste af de væsentlige constitutionelle Rettigheder findes. Lad nu Enhver domme, om Thingets Mistillid var tilstrækkeligt begrundet, eller om den var, som Hans Excellence tillod sig at antyde, ikke grundet. Forsaa vidt Hans Excellence har omtalt „Forbeholdet,“ skal jeg ikke indlade mig derpaa, thi det vil fremgaae af det Udkast, der foreligger til en Adresse, hvorledes jeg dommer om Forbeholdet, og, dersom Adressen, som jeg antager, bliver vedtagen, saa vil det ogsaa fremgaae deraf, hvorledes Folkethinget dommer herom.

Niemroth: Jeg har ubedet mig Ordret for at imødegaae en Bemærkning, som er falden fra den høitærede Premierminister, da det forekommer mig, at den viser, at det Gjensvar, han gav, beroer paa en Misforstaaelse. Han bemærkede nemlig, at det vilde være høist urigtigt af Kongen, hvis han havde givet Slesvig ganske den samme Forfatning i Fælleskab med Danmark. Ja, det er jeg suldkommen enig i med den høitærede Premierminister; men jeg sagde kun, at Kongen havde som Souverain den Ret, at han kunde have gjort det. Det

var kun et Tankeexperiment, som jeg gjorde, for at oplyse, at, naar Kongen for en Deel satte Slesvig i Fælleskab med Danmark, han dog heller ikke af den Grund kunde forandre det danske Folks Ret. Han kan ikke, idet han siger, at Slesvig og Danmark skulle være fælles i de Stykker, hvori Slesvig og Danmark blive fælles, forandre Danmarks Rettigheder. Det var, som sagt, kun en Slutning, med Hensyn til hvilken jeg vilde vise, af hvad Besskaffenhed den var, ved at drive den til sin hyberste Conseqvens. Det var kun den Bemærkning, jeg for denne Gang vilde gjøre. Min Argumentation var, at, da Kongen havde souverain Ret over Slesvig, saa kunde han sætte Slesvig i Forbindelse og Fælleskab med Danmark i saa mange og saa faa Sager, han vilde, og, hvis han altsaa havde forbeholdt sig Ret til at forandre og borttage Danmarks Forfatning i alle de Stykker, hvori Fælleskab indtraadte, saa kunde han ogsaa, da han som Souverain kunde gjøre alle Anliggender fælles, borttage hele Grundloven, hvilket blev en Urtæmelighed. Jeg troer, at Argumentet er suldkommen logiskt rigtig, at Fremgangsmaaden ved Opstillingen er streng videnskabelig, og at den høitærede Premierminister ikke skal kunne paavise nogen Feil deri. Men forøvrigt vil jeg dog gjøre den Bemærkning endnu, at det altid pleier at siges, naar der tales om Forbeholdet, at Kongen har forbeholdt Alt, hvad der angaaer Slesvigs Stilling; men det staaer der ikke i Forbeholdet. Der staaer: Ordningen af Alt, det er Ordret „Ordnungen“ der er det grammatikalste Subject i Sætningen, og det giver en væsentlig Forandring i Meningen. Ordnungen af Noget betyder, at det er givet, som skal ordnes. Dette „Alt“ er altsaa et Begreb, der er givet, og man maa da see, hvad der er givet. Da Kongen er bunden ved sine egne Løfter, findes det først, at Slesvig skulde have en fri Forfatning ogsaa i dets egne Anliggender. Og med Hensyn til Danmark har Kongen ikke alene lovet Noget, men han har indgaaet en Pagt med det danske Folk. Jeg troer derfor, at, naar Kongen selv vil bestemme Repræsentationsmaaden i Fællesforfatningen, saa maa det staae i hans Magt; det har han forbeholdt sig. Det var jo ikke